

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **B. K. pre trestný čin podvodu** podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2005 prerokoval na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2008 v Bratislave odvolanie prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne a obžalovaného B. K. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 13. septembra 2007, sp. zn. 22T 3/2004 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/ zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) prvostupňový rozsudok **s a z r u š u j e .**

Na základe § 259 ods. 1 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) vec **s a v r a c i a** Krajskému súdu v Trenčíne, aby ju v potrebnom rozsahu **znovu prejednal a rozhodol.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 13. septembra 2007, sp. zn. 22T 3/2004, bol obžalovaný B. K. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

bez vedomia druhého spoločníka spoločnosti T., ktorý mal v tejto spoločnosti rovnaký majetkový podiel a v rozpore s čl. VIII ods. 1 bod 1.1. a bod 1.2. a čl. VIII ods. 2 bod 2.2. spoločenskej zmluvy uvedenej spoločnosti, dňa 12. marca 2002 na Katastrálny úrad Trenčín, Správa katastra Myjava, bez vedomia Ing. T. podal návrh na vklad vlastníckeho práva na základe zmluvy o zabezpečení záväzkov dlžníka prevodom vlastníckeho práva zo dňa 12. marca 2001, uzatvorenej medzi veriteľom Ing. P. V. a dlžníkom, spoločnosťou T., v zastúpení B. K., kde v čl. I. zmluvy uviedol úmyselne nesprávne údaje, vychádzajúc z fingoanej Dohody o urovnaní zo dňa 5. februára 1995, uzatvorenej medzi B. K.

a spoločnosťou T., v zastúpení B. K., čím uviedol do omylu Katastrálny úrad Trenčín, Správa katastra Myjava, ktorý dňa 22. apríla 2002 rozhodol o vklade vlastníckeho práva k prevádzanému nebytovému priestoru č.1, zapísaného na liste vlastníctva č. X. Katastrálneho úradu Trenčín, Správa katastra Myjava, ktorý sa nachádza v Myjave v budove súpisného čísla X., postavenej na parcele č. X. a podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach budovy v čiaske X. v prospech nadobúdateľa Ing. P. V. ku škode spoločnosti T. vo výške 5 273 440 Sk.

Za to mu bol podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní dva roky, výkon ktorého mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. poškodený Ing. J. T. bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie krajský prokurátor a obžalovaný B. K..

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne podal odvolanie proti výroku o vine, treste a náhrade škody napadnutého rozsudku. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že krajský súd vykonal všetky dostupné dôkazy, pričom o rozsahu vykonaného dokazovania i s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. apríla 2005, sp. zn. 4 To 99/2005, nie sú pochybnosti. Vykonané dôkazy súd tiež správne vyhodnotil a ustálil skutkový dej v súlade s požiadavkou naformulovanou v už spomínanom rozhodnutí odvolacieho súdu. Konanie obžalovaného súd správne subsumoval pod skutkovú podstatu trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. V ostatnej časti napadnutého rozsudku však, podľa názoru odvolateľa, s rozhodnutím súdu nemožno súhlasiť.

Krajský súd žalovaný skutok kvalifikoval ako trestný čin podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. i napriek tomu, že výška škody, správne ustálená v skutkovej vete rozsudku, presiahla hranicu škody veľkého rozsahu. Súd v odôvodnení rozhodnutia zdôvodnil svoj postup aplikáciou ustanovenia § 88 Tr. zák., avšak nijako sa uvedená argumentácia neodzrkadlila vo výroku rozsudku, v jeho skutkovej vete. Okrem tohto procesného pochybenia krajský prokurátor vyslovil i presvedčenie, že s aplikáciou uvedeného ustanovenia

§ 88 Tr. zák. v danom prípade nie je možné súhlasiť. Neprihliadnutie na výšku škody, ktorá výrazne prevyšovala hranicu škody veľkého rozsahu, ktorá v čase kedy bol trestný čin spáchaný začínala na hranici 2 460 000 Sk, by bolo možné za splnenia ďalších podmienok len vtedy, ak by spôsobená škoda len minimálne presahovala hranicu určenú zákonom. Výška spôsobenej škody ako následok činu je základnou okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, a preto súd musí pri určovaní právnej kvalifikácie konania obžalovaného prihliadať práve na výšku spôsobenej škody, ktorá v danom prípade nebola iba minimálnym prekročením hranice škody veľkého rozsahu. Iné relevantné okolnosti odôvodňujúce aplikáciu ustanovenia § 88 Tr. zák., a teda kvalifikáciu konania obžalovaného podľa menej závažnej skutkovej podstaty zistené neboli. Obžalovaný K. svoje konanie nijako neoľutoval a nemal ani snahu nahradiť spôsobenú škodu.

V náväznosti na uvedené sa nemožno stotožniť ani s trestom, ktorý bol obžalovanému uložený, keď pri správnom aplikovaní relevantných ustanovení Tr. zák. je určená trestná sadzba pre tento trestný čin v rozpätí od 5 do 12 rokov.

Krajský súd v konaní ako poškodeného stotožnil subjekt právnickú osobu - spoločnosť T., ale na občianskoprávne konanie s nárokom na náhradu škody odkázal fyzickú osobu - Ing. J. T., ktorý v konaní vystupoval iba ako zástupca poškodenej organizácie.

Vzhľadom na tieto dôvody navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vo veci rozhodol sám tak, že obžalovaného B. K. uzná za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., uloží mu nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby so zaradením na jeho výkon do prvej nápravno-výchovnej skupiny a poškodenú spoločnosť T. odkáže s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie.

Odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne podal prostredníctvom advokáta JUDr. J. Š. i obžalovaný B. K.. Uviedol, že je presvedčený že svojim konaním nenaplnil skutkovú podstatu žalovaného trestného činu, a preto žiadal, aby bol podľa § 226 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby oslobodený.

Na základe podaných odvolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti

ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie ako aj postup konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním vytýkané neboli.

Postupom podľa § 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por. odvolací súd o podaných odvolaniach rozhodoval na neverejnom zasadnutí, pretože zistil závady, ktoré nebolo možné odstrániť ani na verejnom zasadnutí.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že na B. K. bola obžaloba podaná 10. septembra 2004 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák.

Krajský súd v Trenčíne rozhodol rozsudkom z 13. septembra 2005 tak, že obžalovaného uznal za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák., keď v skutkovej vete rozsudku ustálil, že obžalovaný svojim konaním spôsobil škodu poškodenému Ing. T. vo výške 2 636 720 Sk. Obžalovanému uložil podmienený trest odňatia slobody a rozhodol tiež o nároku na náhradu škody.

Na podklade odvolaní krajského prokurátora, obžalovaného a poškodeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 3. apríla 2007, sp. zn. 4To 99/2005, podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Krajskému súdu v Trenčíne, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolací súd sa už v tomto rozhodnutí veľmi podrobne zaoberal obhajobou obžalovaného K., ktorá spočívala v tom, že spor medzi ním a druhým spoločníkom spoločnosti T. Ing. Tybitanclom, ktorý sa týka prevedenej nehnuteľnosti, má obchodnoprávnu povahu. Po dôkladnej analýze vykonaného dokazovania vyslovil stanovisko, že obžalovaný K. nebol za existujúceho právneho stavu oprávnený vykonať právne úkony, ktorých dôsledkom bol prevod vlastníckeho práva zo spoločnosti T. na svedka Ing. P. V. a ktoré boli ustálené v skutkovej vete rozsudku sám v mene spoločnosti, pretože sa týkali majetku spoločnosti a boli teda nepochybne zásadnými rozhodnutiami o nakladaní majetku spoločnosti, o ktorých bolo oprávnené rozhodovať podľa spoločenskej zmluvy výlučne valné zhromaždenie a v období medzi zasadnutiami valného zhromaždenia mohlo byť rozhodnutie o takejto zásadnej otázke nahradené len písomným súhlasom vo forme prehlásení spoločníkov. Vyslovil teda jednoznačné stanovisko, že obžalovaný K. je dôvodne stíhaný, že podvodným spôsobom na cudzom majetku spôsobil škodu.

V tomto štádiu konania považoval odvolací súd za nedostatočne objasnenú otázku z akého dôvodu obžalovaný K. vykonal právne úkony týkajúce sa zásadných otázok spoločnosti T. bez rešpektovania spoločenskej zmluvy. Na tieto okolnosti nariadil opätovne vypočuť obžalovaného i svedka Ing. T..

Na podklade odvolacích námietok krajského prokurátora odvolací súd v spomínanom rozhodnutí zaujal i stanovisko k otázke, kto je v posudzovanej veci poškodeným subjektom a čo je potrebné posudzovať za cudzí majetok v prípade právnickej osoby. Konštatoval, že cudzím majetkom sa rozumie majetok, ktorý nepatrí páchatel'ovi, alebo nepatrí výlučne jemu. Cudzím majetkom ja aj majetok právnickej spoločnosti, v ktorej je páchatel' podielnikom (spoločníkom). V prípade spoločnosti, kde sú spoločníkmi dvaja spoločníci s rovnakým majetkovým podielom, ako je to v prípade spoločnosti T., nemožno za spôsobenú škodu považovať len škodu rovnajúcu sa polovici celkom spôsobenej škody. Vyslovil i názor, že okolnosť, že páchatel' podvodným spôsobom nakladá s majetkom, ktorého je spoluvlastníkom, môže mať vplyv len na posúdenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť a na posúdenie okolností v zmysle § 88 Tr. zák.

Krajský súd v Trenčíne na hlavnom pojednávaní po zrušení veci postupoval v intenciách spomínaného rozhodnutia odvolacieho súdu. Doplnil dokazovanie v požadovanom smere a rozsahu a opätovne vo veci rozhodol.

Na základe vykonaného dokazovania ani odvolací súd nemá pochybnosti, že obžalovaný K. svojim konaním naplnil pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Tr. zák. po subjektívnej i objektívnej stránke. Ako je to už konštatované v ostatnom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. apríla 2007, obžalovaný K. konal úmyselne, v rozpore so spoločenskou zmluvou spoločnosti T., bez vedomia spoločníka Ing. T., na základe fiktívnej Dohody o urovaní z 5. februára 1995, keď podal návrh na vklad vlastníckeho práva na katastrálny úrad, s cieľom zbaviť svojho spoločníka Ing. T. vlastníctva k tomuto majetku spoločnosti T. Svojim konaním uviedol do omylu Katastrálny úrad v Trenčíne a v rozpore so zákonom previedol na Ing. V. celý nehnuteľný majetok spoločnosti T., ku škode tejto organizácie. Motívom jeho konania boli rozpory oboch spoločníkov pri hospodárení v rámci ich spoločnej firmy.

Vzhľadom na výšku spôsobenej škody, ktorá aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu stále presahuje hranicu škody veľkého rozsahu, konanie obžalovaného K. malo byť správne právne posúdené podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu podľa ods. 5 § 250 Tr. zák. Prvostupňový súd pri aplikácii ustanovenia § 88 Tr. zák., ktorá okolnosť však vyplýva len z dôvodov napadnutého rozsudku, uznal obžalovaného za vinného len podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák.

Ak súd neprihliadne na okolnosti podmieňujúce použitie vyššej trestnej sadzby, musí to vyjadriť vo výroku rozsudku. V posudzovanej veci súd ustálil skutkovú vetu tak, že zodpovedá právnej kvalifikácii skutku podľa ods. 5 trestného činu podvodu (obžalovaný spôsobil škodu presahujúcu hranicu určujúcu škodu veľkého rozsahu), avšak právna veta i paragrafové označenie skutku konštatuje v rozpore so skutkovou vetou, že obžalovaný spôsobil len značnú škodu. Aplikácia ustanovenia § 88 Tr. zák. nebola premietnutá ani do výroku o treste.

Krajský súd v súvislosti s použitím § 88 Tr. zák. dostatočne neobjasnil, ktoré konkrétne relevantné skutočnosti ho viedli k použitiu tohto ustanovenia. Na jednej strane konštatuje, že stupeň nebezpečnosti konania obžalovaného vzhľadom na to, že svojim konaním spôsobil škodu vo výške polovičky celkovo spôsobenej škody aj sebe, je nižší a umožňuje aplikáciu ustanovenia § 88 Tr. zák., ale v ďalšom odseku považuje konanie obžalovaného za značne spoločensky nebezpečné, pretože zdravý vývoj ekonomiky z pohľadu individuálneho i celospoločenského vyžaduje, aby účastníci obchodnoprávných, resp. občianskoprávných vzťahov dodržiavali zákony upravujúce tieto vzťahy. Konštatuje, že nie je možné pripustiť, aby dochádzalo k neoprávnenému, podvodnému získavaniu majetku, alebo zbavovaniu majetku svojho spoločníka. Zdôraznil, že práve vďaka takémuto konaniu obžalovaného, druhý spoločník sa musí zdĺhavým a komplikovaným spôsobom domáhať svojich práv.

V tejto časti preto odvolací súd rozsudok krajského súdu považoval za nepreskúmateľný.

Odvolací súd sa stotožnil i s odvolacou námietkou krajského prokurátora vo vzťahu k výroku o náhrade škody. Poškodeným subjektom je právnická osoba T., ktorej zástupcom

v tomto konaní je Ing. T., preto o nároku na náhradu škody musí byť rozhodnuté vo vzťahu k oprávnenému subjektu.

S poukazom na tieto dôvody Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaných odvolaní zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por. prvostupňový rozsudok a vec mu podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 17. decembra 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová